

[Poul Møller.]

realistiske synspunkt, der ligger til grund for, at man ikke har disse penge i budgettet, og ikke, at man slet ikke tror, der opstår problemer for landbruget i det kommende år.

Spørgsmålet om regeringens bolig- og byggepolitik er naturligvis også af afgørende betydning for den økonomiske udvikling. Jeg har med stor interesse set de planer, man har for boligbyggeriet og for byggeriet i det hele taget i årene 1962-63 og 1963-64, og jeg har lagt mærke til, at man vil holde meget igen med igangsættningstilladelser indtil omkring midten af 1963, 1. juli 1963. Men derefter vil man efter den redegørelse, vi har fået, udvide forbruget igen, og det er noget, man har besluttet sig til på en sådan måde, at man i god tid vil give bygherrerne meddelelse om, at de altså fra den 1. juli 1963 kan forvente byggetilladelse. Men hvorfra ved man, at den økonomiske stabilitet fra 1. juli 1963 vil være genskabt og være genskabt så lang tid, at man igen kan forøge byggeriet? Det må vel afhænge af, om stabiliteten er tilvejebragt.

Den konservative folketingsgruppe har med stor interesse fulgt den måde, hvorpå den højtærede boligminister administrerer sine bemyndigelser i henhold til boligstøtteleven. Vi vil gerne sikre os lejlighed til her i folketinget at få en speciel behandling af disse spørgsmål. Det siges fra mange sider, at der over denne restriktionspolitik foregår en forskelsbehandling, som er særlig mærkbar for de små håndværksvirksomheder, som er knyttet til byggeriet her i landet. Én ting forstår jeg i hvert fald ikke, og det er, at staten skulle have ret til at bestemme, ikke bare hvornår et byggeri må gå i gang, men også hvordan en bolig skal indrettes. Ved den sidste restriktion, boligministeren har gennemført, er han gået meget vidt med hensyn til at diktere mennesker deres privatliv, deres private investeringer og deres private anvendelse af deres midler. Vi må acceptere, at i en tid med fuld beskæftigelse og fuld udnyttelse af byggekapaciteten kan ministeren anvende sine restriktioner, anvende sine bemyndigelser til at give igangsættningstilladelser i det tempo, som det er nødvendigt for samfundsøkonomien; men vi vil ikke acceptere, at byggestøtteleven

skal bruges til at favorisere visse igangsættelser, og at denne bemyndigelse til at igangsætte byggeri helt skal bruges af ministeren til at udelukke mennesker fra at anbringe deres penge i en noget større bolig. Jeg kan ikke se det samfundsnyttige i at have en bolig på over 130 m²; jeg kan ikke se, hvordan vi i en tid, hvor vi på alle andre områder mener, at folk må have lov at bruge deres penge, som de vil, til en Cadillac og til mange andre luksusting, kan sige, at de må bare ikke have lov at bruge dem til at bygge en bolig på over 130 m². Jeg er i alt fald overbevist om, at dette er et skummelt anslag imod alle forsøg på at få parcelhusbyggeriet til at trives, parcelhuse af bare nogen størrelse. Man kan selv regne ud, at hvis man skal have et værelse til hvert barn — det var det, boligbetænkningerne i sin tid gik ind for — og en opholdsstue og et arbejdsværelse af en standard som f. eks. den, ministre har her i landet, så kommer man op over 130 m². Det er ikke asocialt, det er en rimelig standard for den, der er rede til at betale for det, og derfor mener jeg, at boligministeren her på grund af en agitation, som har været delvis forkert og i hvert fald vildledende, har taget et vidt skridt, som vi senere vil drøfte med boligministeren, hvis han ikke skulle få refereret disse synspunkter.

Det tredje problem i forbindelse med de økonomiske fremtidsmuligheder er omkostningspolitikken. Omkostningspolitikken deler sig i dag i to spørgsmål: virkningerne af januarpristallet og virkningerne af de overenskomster, der skal indgås til foråret. Som det er nævnt i halvårsoversigten og i den højtærede økonomiministers redegørelse, kan jo allerede virkningerne af januarpristallet give os en vis ubehagelig fornemmelse. Selv hvis der intet sker ud over januarpristallets reguleringer, kan det give os en ubehagelig fornemmelse for den sociale og den økonomiske balance her i samfundet. Vi vedkender os det forlig, der er indgået; men vi mener, det ville være vigtigt, om de partier, der indgik dette forlig, også skyndte sig med at forhandle det spørgsmål, om det ikke trods alt var bedre at gøre, som vi anbefalede i foråret, nemlig at holde omsætningsafgiften uden for januarpristallet. Jeg lagde mærke til, at det ærede medlem hr. K. B. Andersen citerede Piet Hein; jeg vil